

[Socialministeren.]

sen, der, hver Gang han holder en lang Tale, bekendtgør, at det er ikke her, det foregaar, vil jeg sige, at jeg aldrig har talt om Kriseforliget som det 8de Underværk. Det ærede Medlem ved jo i øvrigt god Besked, det er det beklagelige, fordi han altid giver gal Besked. Det ærede Medlem ved, at jeg allerede lige efter Kriseforliget gav en Skildring i „Social-Demokraten“s Kronik af, hvad der var opnaaet, og hvad der ikke var opnaaet ved dette Kriseforlig, og at jeg dér lige straks slog fast, paa hvilke betydningsfulde Omraader Oppositionen havde ydet os Indrømmelser for at faa Krisekasserne i Gang, og paa hvilke betydningsfulde Omraader vi havde højet os for overhovedet at faa dette Kriseforlig.

Det samme siger jeg i Dag, det samme sagde jeg paa Grønttorvet, hvor det ærede Medlems mest højroastede Meningsfæller var til Stede, og det samme har jeg sagt fra den første Tid. Hvorfor taler det ærede Medlem altid mod bedre Vidende, naar det drejer sig om mine Forhold? Der er dog i selve Sagerne Realiteter nok at være uenige om. Man behøver ikke, som det ærede Medlems Organ, altid at fordreje Sagen for at komme til at diskutere med Modstanderen.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen fordrejede ogsaa en følgende Bemærkning, idet han sagde, at jeg havde indrømmet, at Fattighjælp blev for dyr, det var derfor, jeg ikke vilde have Hjælpen ydet som Fattighjælp. Ja, det indrømmer jeg, det paastaar jeg, at Kommunerne lige saavel som de understøttede selv tjener ved, at Hjælpen ikke ydes med Fattighjælps Virkninger. Det paastaar jeg virkelig, og det troede jeg alle var enige om. Jeg troede ikke, at den Udtalelse var til at fordreje eller misbruge. Det er fra et hvert Samfundssynspunkt set og fra den trængendes Synspunkt set, fra Kommunernes, fra Statens Side set den dyreste Hjælp at yde Fattighjælp med Fattighjælps Virkninger. Er det klart og tydeligt nok, eller kan det ogsaa fordrejes?

Jeg vil takke det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, fordi han ansaa mig for Ekspert i Prag-Konferencens Resultater. Desværre kan jeg ikke gøre Gengæld, jeg har ikke lagt Mærke til, at det ærede Medlem er Ekspert i de Resultater, jeg har fremskaffet. Men det ærede Medlem maa ikke

lade sig forlede til at tro, at jeg, fordi jeg kender Prag-Konferencen, finder, det er rimeligt, hvad den har vedtaget. Det finder jeg paa ingen Maade. Jeg tror, det er ret nytteløst, hvad Prag-Konferencen har vedtaget, og at det er af langt større Betydning, hvad man herhjemme og gennem Partierne i øvrigt kan paavirke Kommunerne til. (Afbrydelse af *Aksel Larsen*). Ja, det vidste jeg i Forvejen; hvis vi var enige, var der ingen Grund til, at jeg sagde noget.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil jeg sige, at Beløbene, der er nævnt i § 2, Stk. 2, naturligvis er fastsat under Hensyn til, at vi holder os nogenlunde indenfor de økonomiske Rammer, der er tænkt paa i Forslaget. Men det forhindrer jo ikke, at man kan overveje i Udvalget, om man yderligere bør forøge Beløbene. Sikker paa det er jeg nu ikke. For det er et Spørgsmaal, om der ikke er enkelte Kommuner som f. Eks. Horsens og andre, der er saa vanskeligt stillet, at man ikke opnaar meget ved at forøge disse Beløb, fordi de maaske ikke har Raad til at bruge Forhøjelsen, hvorfor man maaske hellere bør hjælpe disse Kommuner gennem de særlige Tilskud, man i øvrigt har ydet til daarligt stillede Kommuner. Dette kan vi undersøge i Udvalget i Forbindelse med Spørgsmaalet om hele Refusionsordningen, som i Virkeligheden vilde hjælpe betydeligt paa Forholdene — ogsaa Forholdet mellem Horsens og Frederiksberg —, den Refusionsordning, som der er stillet Krav om i Socialreformen, som jeg ikke maa, men stadig vil omtale.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Søren P. Larsen: Det Problem, jeg har draget frem: at gaa over til at yde Naturalier i Stedet for Pengehjælp, har den højtærede Minister jo erklæret sig villig til at overveje i Udvalget. Jeg kan da takke Ministeren for, at vi kan faa Problemet drøftet noget nærmere, før vi tager endelig Stilling til Lovforslaget.

Den højtærede Minister kunde ikke give nogen Redegørelse for Regeringens samlede Finansplan. Naar Ministeren ikke kan det, er der ikke noget at gøre ved det; saa maa